

REGIONA PREZIDIJA VĒSTĪJUMS

Piedošana

Atklāsmē, kuru saņēma pravietis Džozefs Smits, Tas Kungs teica: „Tādēļ Es saku jums, lai jūs piedotu cits citam; jo tas, kas nepiedod savam brālim viņa pārkāpumus, paliek nosodīts Tā Kunga priekšā; jo viņā paliek lielāks grēks. Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem” (M&D 64:9–10).

Pravietis Džozefs Smits pauda brīnīšķīgu piedošanas piemēru, kad piedeva Viljamam V. Felpsam — cilvēkam, kurš reiz nodeva pravieti. Brālis Felpss bija viens no pirmajiem, kurš pievienojās Baznīcai, un pirmā „Mācības un Derību” izdevuma iespiedējs. Viņš arī sarakstīja daudz garīgo dziesmu, tai skaitā „Dievišķais Gars”. 1838. gadā, kad Baznīcas locekļi saskārās ar smagām vajāšanām, Felpss padevās spiedienam un sniedza nepatiesu liecību pret Džozefu Smitu. Felpss tika izslēgts no Baznīcas par šādu rīcību, kas noveda pie tā, ka pravietis un citi vadītāji tika nepatiesi apsūdzēti un uz pieciem mēnešiem ieslodzīti Libertī cietumā. Vairāk nekā pēc gada Felpss rakstīja vēstuli, kurā izlūdās piedošanu. Džozefs vaļsirdīgi piedeva viņam un aicināja viņu uz Navū, rakstot: „Nāc, dārgo brāli, tā kā karš ir pagājis, un draugi, kuri tādi bijā sākumā, galu galā atkal ir draugi.” Brālis Felpss nekad neaizmirsā pravieša laipnību un sirsnību. Viņš palika uzticīgs līdz pat sava mūža galam un arī sacerēja garīgo dziesmu „Cildinām vīru”.

Vēl viens piemērs nāk no Hansa Pitera Millera dzīves. Brālis Millers bija nabadzīgs fermeris, kurš dzīvoja Jūtas štata vidienē. Viņam nekad nebija daudz naudas, taču evaņģēlija svētības bija stingri iedēstītas viņa sirdī. Kādu dienu pie brāļa Millera ieradās kaimiņš, lai pateiktu, ka viņa sieva ir saslimusi un ir nepieciešama nauda operācijai. Noraizējies par nabaga brāli un viņa sievu, brālis Millers iedeva viņam visu savu iekrāto naudu.

Neilgi pēc tam brālis Millers redzēja šo pašu vīru braucam jaunā automašīnā un uzzināja, ka viņa sieva nebija slima. Tā vietā, lai izlietotu naudu

ROBERTO TEODORO BARETO PAVEKSIJAS

Prezidents Lerijs S. Kečers, otrais padomnieks Eiropas austrumu reģiona prezidijā

operācijai, šis vīrs nopirka sev jaunu automašīnu. Brālim Milleram bija jāpieņem lēmums. Viņš varēja apsūdzēt šo brāli melos. Varbūt viņš pat varēja iesūdzēt viņu tiesā. Taču viņš atskārta, ka, tā rīkojoties, nelāgas sajūtas pārņemtu viņa ģimeni un citas ģimenes un ar laiku sašķeltu mazo pilsētīņu, kurā viņš dzīvoja.

Tādēļ brālis Millers izvēlējās citu ceļu. Viņš izvēlējās piedot šim brālim. Viņš netenkoja un neizplatīja baumas par viņu. Laikam ejot, šī vīra bērni un mazbērni kā Baznīcas locekļi apmeklēja vienu draudzi ar brāļa Millera pēcnācējiem. Viņi nezināja par notikušo starpgadījumu. Lai gan brālis Millers būtu pilnībā attaisnots, ja būtu centies izlabot pārestību, viņš izvēlējās piedot un atstāt tiesu Dieva ziņā. Viņa rīcība neapšaubāmi izglāba daudzas ģimenes no savstarpējiem strīdiem un, iespējams, no neaktivitātes Baznīcā.

Kad karavīri pienagloja Glābēju pie krusta, Viņš teica: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara” (Lūkas 23:34). Mūsu Glābējs parādīja mums žēlsirdības ceļu, pa kuru mums katram jāiet, lai izvairītos no skarbām jūtām, nesaskaņām un strīdiem.

Kaut mums visiem būtu maiga sirds, lai Tā Kunga Gars varētu vienmēr būt ar mums. Kaut mēs vienmēr izvēlētos piedot saviem brāļiem un māsām. Kaut mēs kļūtu par Ciānas ļaudīm, „vienas sirds un viena prāta” (Mozus 7:18). ■

Vakars ar māsu Viksomu un elderu Klebingatu

Gvido Senkāns, Latvijas apgabala prezidents

Rīgā, Baznīcas ielā 31, 2015. gada 14. oktobrī notika palīgorganizāciju vadītāju apmācība un vēlāk arī garīgais vakars ar māsu Viksomu un elderu Klebingatu.

Māsa Viksoma, kas pašreiz kalpo par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Sākumskolas prezidenti, bija ieradies Rīgā kopā ar savu dzīvesbiedru Džeku Viksomu eldera Klebingata, kā arī māsas un prezidenta Hārdinga pavadībā. Vakars tika translēts arī uz Liepājas un Daugavpils draudzēm, kaut arī vairākas māsas un brāļi bija ieradušies no Liepājas un no Daugavpils.

Vadītāju apmācība norisinājās no plkst. 17:00 līdz 18:30. Sākumā klātesošos uzrunāja elders Klebingats, dodot vārdu mātai Viksomai. Māsa mācīja par svarīgām, fundamentālām lietām, kas mums jāievēro, lai varētu apmācīt un pasargāt no pasaules ietekmes savus bērnus. Viņa teica: „Šis ir pēdējās dienas, un mums ir svarīgs darbs! Mums

jāmāca savi bērni, lai izglābtu tos no pasaules kaitīgās ietekmes. Ja mēs viņus nemācīsim — pasaule mācīs.” Kad mēs sapulcējamies kopā, mēs to darām 3 galveno iemeslu dēļ: lai sajustu Svēto Garu, lai sajustu Dieva mīlestību un lai mums varētu tikt mācīts Dieva vārds.

Māsa Viksoma runāja arī par to, cik svarīgi, lai bērni tiešām sajustu šo mīlestību, kā arī par veidiem, kā mēs tiem labāk varam palīdzēt, ņemot vērā viņu vecumu un uztveres iespējas. Viņa atzīmēja, cik svarīgi ir izmantot garīgās dziesmas, gan mācoties to vārdus, gan kopā dziedot. Viņa teica: „Lai mācītu bērniem garīgās dziesmas, jums nav jābūt labam dziedātājam, jums vienkārši jāmil bērni!” Viņa arī uzdeva klātesošajiem uzdevumu: atrast 10–11 gadus vecus bērnus Baznīcā un iemācīt tiem veikt ģimenes vēstures darbu uz datora. Prezidents Klebingats brīdināja klātesošos no 2 lietām:

Māsa un brālis Viksomi

no kārdinājuma izmantot apmācībai citus materiālus apstiprināto vietā, un no kārdinājuma iet pa vieglāko ceļu, vienkārši izklaidējot bērnus, tā vietā, lai mācītu tiem Mācību.

No plkst. 19:00 līdz 20:30 norisinājās garīgais vakars. Kā pirmais runāja māsa Viksomas laulātais draugs Džeks Viksoms, kurš sniedza savu liecību par Evaņģēlija patiesumu! Pēc viņa uzstājās māsa Viksoma, kura runāja par to, ka viņas teiktais nāk no viņas mutes, savukārt tas, ko mēs sajūtīsim, nāks no Svētā Gara. Viņa paaicināja savu laulāto draugu, un viņi abi dalījās savas dzīves pieredzē. Katra diena mūsu dzīvē nav bijusi laimīga, teica māsa Viksoma, taču mēs turamies pie Jēzus Kristus, mīlam viens otru, un esam laimīgi! Kad viņi precējās, viņi vienojās, ka Jēzus Kristus un Viņa Baznīca būs viņu prioritāte, un to viņi ir ievērojuši visu savu dzīvi. Almas grāmatas 28. nodaļas 8. pantā ir teikts, ka Amona un viņu brāļu ceļojumā bija ciešanas, bēdas, likstas un neapraķstāms prieks! Un tas viss kopā sastāda dzīvi! Svētie Raksti palīdz mums atcerēties to, ko mēs jau zinājām!

Kā noslēdzošais runātājs uzstājās elders Klebingats. Viņš deva klātesošajiem uzdevumu ar solījumu. Vispirms uz papīra lapas sarakstīt visus jautājumus, kas tiem ir attiecībā uz Evaņģēliju, savu dzīvi vai Baznīcu, un tad rūpīgi studēt visas pēdējās vispārējās konferences runas. Un, ja mēs tā darīsim, ar patiesu nolūku un ticību,

Māsa Viksoma ar Latvijas apgabala māsām un bērniem

mēs saņemsim atbildes uz saviem jautājumiem! Viņš teica: „Ja Debesis jums ir aizslēgtas, tad tāpēc, ka jūs paši tās esat aizslēguši!” Pēc tad viņš dalījās personīgā pieredzē par to, ka, būdams tikko pievērstis Baznīcas loceklis, lūdza Debesu Tēvu pēc drauga, paklausīja Gara pamudinājumiem,

liecināja par Baznīcu, un ieguva draugu uz visu dzīvi!

Vakars bija ļoti jauks, Tā Kunga Gars bija spēcīgi jūtams, kā arī mīlestība, kas valdīja brāļu un māsu starpā. Pēc noslēguma cilvēki vēl ilgi nevarēja šķirties, izbaudot šo brīnišķīgo atmosfēru un klātesošo mīlestību. ■

Guna un Arnis Kalniņi

Laulības stiprināšanas semināri

Velga Senkāne, Rīgas 1. draudze

No 2015. gada 2. septembra gandrīz katru trešdienas vakaru Rīgā notika laulības stiprināšanas semināri Velgas un Gvido Senkānu vadībā, kuros piedalījās vairāki pāri no Rīgas 1. un Rīgas 2. draudzes.

Tas bija liels izaicinājums šiem pāriem pēc darba un ar maziem bērniem vēl nākt un mācīties par laulību. Katrā ģimenē ir kāds mazulis, un vairākas māmiņas gaidīja ģimenes pieaugumu. Mazuļus semināru laikā pieskatīja jaukas auklītes, bez kuru palīdzības būtu grūti pilnvērtīgi piedalīties semināros.

Semināru pirmā daļa — laulības stiprināšana, jo laulība, laulāto attiecības ir

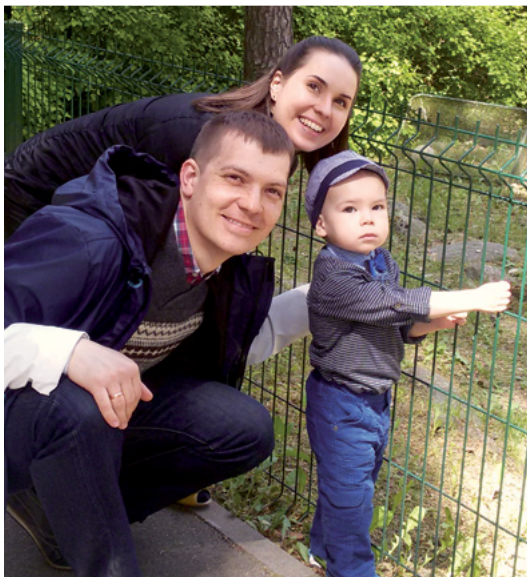
ģimenes pamats, lai tā būtu laimīga, lai bērni varētu augt veseli un drošībā. Par pamatu mūsu studijām mēs izmantojām Baznīcas psihologu izstrādāto kursu „Laulības stiprināšana”, mācoties par principiem, mīlestības pilnu saskarsmi, vienotību, atbildību, emociju vadīšanu un konfliktu risināšanu laulībā. Tas nav tikai teorētisks kurss, ir dažādi praktiski uzdevumi nodarbību laikā. Katru nedēļu bija mājas darbi. Velga piedāvāja arī vairākus no savas psihologa prakses apgūtos papildus vingrinājumus un uzdevumus, kas jāpilda mājās. Piemēram, uzdevumi, kas atkārtojas katru nedēļu, ir jauks randiņš laulātajiem un komplimentu teikšana katru dienu.

Kristīne un Rihards Fridbergi (Baltijas misijas, Rīgas 1. draudze): Mēs ļoti priecājamies, kad uzzinājām par laulības stiprināšanas semināru, kuru vadīs Velga un Gvido Senkāni. Iespēju apmeklēt šo semināru uzskatām par brīnišķīgu svētību un izbaudām katru semināra nodarbību! Šajā laulības stiprināšanas seminārā nostiprinājām jau esošās zināšanas un iemaņas, kā arī ieguvām jaunas. Esam būtiski pilnveidojuši savas prasmes problēmjautājumus risināt pozitīvā gaisotnē, kā arī

nevairīties no sarežģītu jautājumu apspriešanas. Seminārā apgūto principu pielietošana mums palīdz sasniegt laimīgas un izdevušās laulības mērķi. Esam pateicīgi par iespēju apmeklēt un piedalīties šajā seminārā!

Guna un Arnis Kalniņi (Baltijas misijas, Rīgas 1. draudze): Aicinājums apmeklēt Velgas un Gvido semināru par laulību stiprināšanu nāca tieši periodā, kad mūsu ģimenē un laulībā bija nepieciešama palīdzība no Augstākā spēka. Bija grūtības, kas šķita pat nepanesamas, paši netikām galā. Bībelē ir teikts: „Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm” (Mateja 11:29). Ja laulībā kā ceļvedis ir izvēlēts Evaņģēlijs, tad dzīvot ir vieglāk un brīnišķīgāk. Skolotāji iepazīstināja ar dažādiem praktiskiem vingrinājumiem, metodēm un teorētiskām zināšanām par laulības un ģimenes pilnveidošanu. Tagad randiņi, komplimenti, jūtu izteicieni un evaņģēlija principi ir ikdienas prieks un laulības stiprinājums. Mums ir apziņa un pārliecība, ka kopīgiem spēkiem varam pārvarēt grūtības. Seminārs deva iespēju vienam otru vairāk iepazīt un izprast. Skolotāji un grupas biedri bija brīnišķīgi! ■

Kristīne un Rihards Fridbergi ar savu dēlu

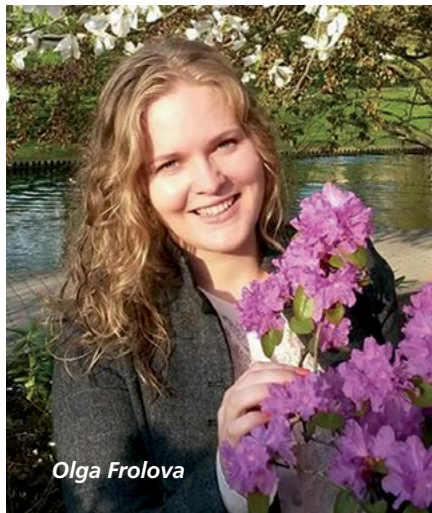
„Pathway” studiju svētības

Deivids Romnijs, Baltijas misija, Rīgas 1. draudze

No septembra Latvijas apgabalā ir iespēja studēt neklāties studijās — „Pathway” programmā, kuras organizē Brigama Janga Universitāte (BJU) Aidaho. Tas ir ievadkurss 3 semestru garumā. Sekmīgi pabeidzot šīs studijas, var tālāk turpināt studēt BJU–Aidaho vai kādā citā universitātē. Ievadkursa mērķi ir gan uzlabot angļu valodas un matemātikas zināšanas, gan apgūt dzīves prasmes, kas nepieciešamas studentam, tādas kā laika menedžments, efektīvs darbs ar informāciju, gan arī liels akcents tiek likts uz to, lai padarītu mācīšanās procesu garīgu. Šajā programmā studē 12 studenti no Latvijas. Lielākā daļa studentu, kuri dzīvo Rīgā, ceturtdienas vakaros satiekas kopējā nodarbībā, kur apspriež un padziļina zināšanas par nedēļas tēmu misionāru pāra Romniju vadībā. Taču ir iespēja pievienoties šīm tikšanās grupām tiešsaistē un studēt, atrodoties citā pilsētā.

Olga Frolova (Baltijas misijas, Rīgas 2. draudze): Iepriekš esmu studējusi teoloģiju Latvijas Universitātē, ieguvusi maģistra grādu, 2012. gadā atgriezies Rīgā pēc kalpošanas Maskavas misijā. Uzsākt studēt „Pathway” mani motivēja, pirmkārt, tas, ka ir iespēja mācīties angļu valodā par pieejamu maksu, kā arī pamēģināt savus spēkus citā mācību jomā, kā arī tas, ka BYU ir Baznīcas universitāte ar augstākiem un labākiem standartiem.

Man ārkārtīgi patīk šo „Pathway” studiju uzbūve un pieredze, ko iegūstam kopīgās apmācību reizēs. Viss

Olga Frolova

notiek pozitīvā, garīgā gaisotnē, un tā ir lieliska iespēja veidot draudzīgākas attiecības savā starpā.

Grūti ir izpildīt daudzus uzdotos mājasdarbus, jo dzīves ritms ir aizņemts un dažkārt pietrūkst laika visam, taču redzu, ka tas ir iespējams, un tad, kad viss sanāk, ir gandarījuma sajūta. Palīdz sastādīt precīzu dienas plānu, iekļaujot laiku mācībām.

Kā man tas palīdz? Jūtos daudz garīgāka un vairāk sagatavota dzīvei. Tiek darbināta gan cilvēka garīgā, gan pasaulīgā sfēra. Uzskatu, ka tā ir pānākumu atslēga. Jo attiecības ar mūsu Debesu Tēvu nosaka, cik veiksmīgi mēs būsīm šajā zemes dzīvē. Ceru, ka šīs studijas man palīdzēs iegūt nepieciešamās iemaņas jaunām karjeras iespējām un augstākam atalgojumam darba tirgū. Vēlos tāpat iemācīties veiksmīgāk savienot karjeru un garīgo jomu.

Jānis Blūms (Baltijas misijas, Rīgas 1. draudze): Esmu jauns tēvs

ar nepabeigtu augstāko izglītību. Par vienu no savām lielākajām svētībām, kamēr nebiju saticis manu sievu (manu bērnu māti), uzskatīju misiju Sanktpēterburgas misijā. Nu jau vairākus gadus cerēju, ka pavērsies kāda iespēja turpināt studijas un iegūt augstāko izglītību, bet nebiju gaidījis, ka tas nāks no Baznīcas puses.

„Pathway” man deva to, kas bija vajadzīgs tieši šajā dzīves posmā — atspērienu, durvis uz ko jaunu un ilgi gaidītu. Lai arī studijas, darbu un ģimeni savienot brīžiem ir grūti, tas ir tā vērts. Kaut arī „Pathway” ir akadēmiska programma, esmu ļoti priecīgs, ka tajā liels uzsvars ir likts tieši uz garīgo apmācību, uz evaņģēlija principu apgūšanu un nostiprināšanu personīgajā dzīvē, kas ir kritiska veiksmīgām studijām nākotnē.

Jau šajos dažos mēnešos esmu apguvis vērtīgas mācības, kuras man ir palīdzējušas daudz straujāk izmainīt vairākas rakstura īpašības, pie kurām strādāju jau gadiem. Man nav ne mazāko šaubu, ka, pabeidzot šo programmu, būšu sasniedzis vairākus, krietni sen nospraustus mērķus, būšu kļuvis labāks kā cilvēks un stiprāks Kristus mācekļis. Jau tagad varu redzēt augļus, un man tie patīk.

Jānis Blūms

Velga Senkāne

MANA MISIJAS PIEREDZE

Misija ir iespēja atklāt mūsu pilno potenciālu un kļūt pilnīgi laimīgiem

Marta Bondare ir no Baltijas misijas, Rīgas 1. draudzes. Viņa kalpoja Tempļa laukumā misijā Soltleiksītijā no 2013. gada septembra līdz 2015. gada martam. Zemāk sniegta viņas atbildes mūsu korespondentei, kas var būt noderīgas tiem jauniešiem, kuri domā par laimīgu nākotni.

Velga Senkāne (Baltijas misijas, Rīgas 1. draudze): Esmu mamma četriem pieaugušiem bērniem un vienam pusaudzim. Man ir universitātes izglītība psiholoģijā, un padzirdot par „Pathway” programmu jauniešiem, man nebija ne mazākās domas, ka tā varētu būt domāta man. Taču kādu nakti es pamodos un pie manis atnāca ļoti skaidra doma — tev jāstūde „Pathway”. Es ļoti nobrīnījos, taču tā doma bija tik skaidra, ka es paklausīju un nākamajā dienā gāju pie misionāru pāra uzziņāt, vai es drīkstu studēt. Es izpētīju arī par iespējām studēt tiešsaistē BJU-Aidaho pēc šī ievadkursa pabeigšanas, taču jau šobrīd varu liecināt par tām svētībām, ko gūstu no šīm studijām.

Saņemot pirmās nedēļas uzdevumus, es biju šokā, ka šīs studijas prasīs 20 stundas nedēļā. Kur lai es tās ņemu — es jau tā netieku galā ar visām savām iecerēm? Taču mani pārsteidza, cik šis kurss ir garīgs un pamācošs, un kādu prieku un iedvesmu tas ienes manā dzīvē! Bez tā, ka tas ir labs veids pilnveidot manas angļu valodas zināšanas, esmu mācījusies izvirzīt prioritātes dzīvē un pieņemt lēmumus ar Tā Kunga palīdzību, vairāk lūgt un konsultēties ar savu Debesu Tēvu visos jautājumos. Joprojām cīnos ar izaicinājumu — ieviest paradumu veiksmīgi plānot savu laiku — un strādāju pie citām sava rakstura vājībām. Tas bija tas, kas man šajā dzīves posmā tieši bija vajadzīgs. Un Debesu Tēvs to zināja! ■

Kā tu pieņēmi lēmumu — braukt misijā?

Man šķiet, ka ar brāli, mazi būdami, bijām nolēmuši, ja brauksim misijā — tad uz Ameriku. Taču neatceros, ka būtu daudz sapņojusi par došanos misijā. Kopš tā brīža, kad pievienojos baznīcai 8 gadu vecumā un devos misijā, daudz kas paspēja notikt un mainīties manā dzīvē. Maza būdama, es nespēju iedomāties, ka jebkad spētu attālināties no Dieva. Bet, kā saprotu to šodien — es piedzīvoju atkrišanu. Tagad, raugoties uz to, es saprotu, ka patiesībā tieši šie pārbaudījumi manā dzīvē man palīdzēja pieņemt lēmumu doties misijā. Kad atgriezos baznīcā un atguvu zaudēto gaismu savā dzīvē, es sapratu, cik neizmērojami pateicīga esmu Tam Kungam, līdz ar to, biju gatava atdot savu laiku, savu enerģiju, savu dzīvi Viņam. Kalpošana misijā šķita tik pašsaprotams solis. Zināju, ka nekad nebūs man iespējams atmaksāt to, ko Tas Kungs veicis manā labā, bet tomēr es nolēmu vismaz parādīt Viņam, ka esmu pateicīga.

Kā tu juties, kad saņēmi savu aicinājumu?

Pirms atvēru savu aicinājumu, draugi, kas bija klāt izteica savus mīnējumus, kur es došos. Vairums teica, ka es kalpošot Tempļa laukumā. Pirms aicinājuma atvēršanas es visiem skaļi

paziņoju, ka, manuprāt, nebūtu Tempļa laukumam piemērota misionāre. Laikam domāju, ka es jau neesmu pietiekami laba, jo tomēr nebiju vienmēr bijusi ļoti aktīva Baznīcā, un es neticēju, ka es varētu būt cienīga kalpot tādā svētā vietā kā Tempļa laukums.

Kad es atvēru aicinājumu, es biju pārsteigta, laimīga, jo es sapratu, ka Debesu Tēvs zināja, ka man tas bija vajadzīgs, Viņš man palīdzēja saprast, ka Izpirkšanas spēks patiešām ir reāls. Jā, mēs visi pieļaujam kļūdas, un mums tiek piedots tad, kad mēs nožēlojam grēkus. Dievs, kā izrādās, mani ļoti labi pazīst un zina, kas manai dvēselei ir visvairāk vajadzīgs, lai es sāktu sev vairāk ticēt, lai attīstītu tās īpašības, kuras man šķita, ka man nav, kā arī, lai es kļūtu par to, kādu mani redz Viņš.

Kādi bija tavi iespaidi un ko tu mācījies misionāru skolā?

Man nebija misionāru skolā jāpavada tik daudz laika, jo man nebija jāapgūst jauna valoda. Sākumā es jutos ļoti pārliecināta par sevi, jo man šķita, ka man ir bijusi pietiekami pieredze misionāru darbā ar misionāriem Latvijā. Pirmajās divās nedēļās mums mācīja tos pašus pamatus: kā mācīt un ko mācīt. Es šajā laikā iemācījos, ka man jābūt pazemīgai un kā atdot savu gribu un lepnumu Tam Kungam. Šis laiks misijā nav mans un nav par

Marta Bondare (labajā pusē)
ar vienu no savām pāriniecēm

mani, bet tas ir Tā Kunga laiks un laiks Viņa bērniem.

Kādi bija tavi nozīmīgākie notikumi un izaicinājumi misijā?

Manu misiju īpašu un nozīmīgu padarīja daudz mazu lietu. Katra diena bija tik svarīga, kaut vai es nemanīju īpašu notikumu notiekam, zinu, ka tā diena bija vērtīga un sagatavoja mani nākamajām pieredzēm. Un tā tas kopā krājās tādā lielā pieredzē, kas mainīja to, kā es domāju, to, kas es esmu. Kāda draudzene, pirms es devos misijā, man teica, ka misija viņai ir bijusi pieredze, kas būtu līdzvērtīga 50 gadu dzīves pieredzei. Un man tam ir jāpiekrīt. Es mācījos tik daudz. Svarīgākais bija — attīstīt Kristum līdzīgās īpašības. Uzzināju, ka patiesu prieku var gūt, nesavtīgi kalpojot. Tikai tad, kad manas personīgās vēlmes un vajadzības kļūst mazāk svarīgas par otra cilvēka vajadzībām, es spēju gūt milzīgu prieku. To es mācījos no kalpošanas klausītājiem, Baznīcas locekļiem, un

laikam visvairāk no kalpošanas pāriniecēm.

Kādi bija tavi lielākie ieguvumi no misijas — ko tu mācījies?

Vēl es mācījos, cik svarīgi nepārtraukti saņemt atklāsmes. Tām nav jābūt lielām iespaidīgām atklāsmēm, vīzijām vai sarunām ar eņģeļiem. Svarīgākais ir izjust, ka Gars mani māca un dod padomu, vai atklāj kaut ko jaunu. Bez atklāsmju saņemšanas misionāru darbs nav iespējams. Džozefs Smits ir teicis, ka pat glābšana nav iespējama bez atklāsmju saņemšanas. Man ir liels prieks par šo ieguvumu.

Ko tu mācījies no savām pāriniecēm?

Visvairāk misijā mācījos, tāpēc ka darbu neveicu viena, jo man bija pārinieces. Dažreiz varbūt šķiet, ka misionāru darbu varētu arī darīt misionāri pa vienam, varbūt tas reizēm pat būtu efektīvāk. Bet Dievs tiešām ir gudrs. Viņš sūta misionārus darbā pa divi, lai paši misionāri izaugtu un iemācītos viens no otra. Es no katras pārinieces mācījos ko vērtīgu, un no visām kopā — kā mīlēt un sadarboties ar citiem. Visā misijā man bija 15 pārinieces, kas ir ļoti daudz. Tikai 4 no viņām bija amerikānietes. Visas pārējās bija katra no citas valsts. Katru transfēru es tiešām piedzīvoju krasas pārmaiņas un mācījos, kā pielāgoties, saprasties un kā sastrādāties. Kā arī labāk sapratu, kas es esmu, kas man ir svarīgs, manas stiprās puses un vājības. Manuprāt, viens no lielākajiem

pārbaudījumiem misionāru darbā ir pāriniekiem iemācīties būt vienotiem darbā un garā, lai cik atšķirīgi viņi viens no otra nebūtu.

Kādas svētības tu sajūti no kalpošanas misijā?

Dievs neizlems tavā vietā. Dievs tevi nespiedīs Viņam kalpot. Dievs nepierunās tevi Viņu mīlēt. Tā nebūtu patiesa mīlestība. Viņš grib, lai tu to dari brīvprātīgi un no sirds. Tā ir personīga izvēle. Es zinu, ka misija ir bijusi pieredze, kuru es ne pret ko citu nemainītu. Es esmu stiprinājusi savas attiecības ar Dievu un ar Kristu. Iespējams, ir grūti, bet pašas labākās un vērtīgākās lietas dzīvē nāk ar laiku un ar kaut kā upurēšanu. Mana pāriniece no Ķīnas reiz man mācīja — tas, kas dabā nāk ātri un strauji, parasti nes lielu iznīcību un nelaimi, piemēram, cunami, viesuļvētras vai vulkāna izvirdums, bet tas, kas dabā attīstās lēnām, ir pats skaistākais un vērtīgākais, piemēram, koki, pērles, nafta. Daba mūs māca šo principu, ka viss vērtīgais nāk ar gaidīšanu un pūlēm.

Es esmu pateicīga par Glābēja Izpirkšanu un par to, ka Dievs man ir palīdzējis atrast veidu, kā to savā dzīvē pielietot. Esmu pateicīga, ka varēju kalpot misijā, jo tas man ir palīdzējis iemīlēt un kļūt tuvākai Jēzum Kristum. Mēs visi esam vienādi Dieva acīs. Katram no mums ir unikāls ceļš ejams, katram ir savas vajadzības un vājības. Dievs to visu zina un dod mums tās pieredzes, iespējas un pārbaudījumus, kurus mums katram ir nepieciešams pieredzēt, lai mēs varētu sasniegt savu potenciālu un būtu pilnīgi laimīgi. Zinu, ka Viņš ir sagatavojis ceļu, lai mēs varētu būt laimīgi šeit, uz Zemes, un lai mēs varētu būt laimīgi mūžīgi. ■

Uzziniet Dieva plānu sev

Romāns Cunskis, Baltijas misija, Rīgas 2. draudze

2009. gadā es iestājos vienā no Rīgas universitātēm, lai apgūtu jaunu profesiju un gūtu panākumus karjerā. Es dzīvoju ar šo sapni un pilnībā ziedojos darbam un mācībām, taču dvēselē es izjutu kaut kādu tukšumu. To pilnībā aizpildīja vēstījums par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju, kurā ar mani reiz dalījās misionāri.

Zināšanas par pestīšanas ieceri izmainīja manu skatījumu uz daudzām lietām pasaulē, un es sapratu, ka Dieva plāns man ir daudz diženāks nekā tas plāns, kas man toreiz bija. Izrādījās, ka esmu kļuvis par ticības pionieri savā ģimenē, un sociālās problēmas diezgan ilgu laiku traucēja man pievienoties Baznīcai. Taču, pat vēl nebūdam kristījies, es vēlējos, lai visi cilvēki uzzinātu par Dieva plānu Saviem bērniem un piedzīvotu to īpašo prieku un sirds pārmaiņu, kuru izjutu es.

Uzreiz pēc kristībām viens no maniem galvenajiem mērķiem kļuva gatavošanās kalpot misijā. Tajā brīdī es īpaši skaidri savā dzīvē izjutu Dieva spēku un mīlestību, saprotot, ka tad, ja mēs liekam Viņu pirmajā vietā savā dzīvē, tad Viņš dāvā mums veiksmi visās lietās. Brīnumainā kārtā es teicami tiku galā ar mācībām, darbu un diviem aicinājumiem. Tas kļuva iespējams, pateicoties tam, ka precīzi turēju sabata dienu svētu. Es veiksmīgi pabeidzu augstskolu, apzinoties, ka tas bija, pateicoties Viņam. Aptuveni tajā pašā laikā mani vecāki ar pazemību pieņēma manu izvēli kalpot Dievam. Ceļš bija atvērts! Es zināju, ka kalpošana misijā toreiz man bija vispareizākā izvēle.

Es tiku aicināts kalpot Ukrainas Dņepropetrovskas misijā un tobrīd varēju tikai nojaust, kas mani sagaidīja nākotnē, lai arī tas mani nemaz nebiedēja. Misionāru apmācības centrā mani apmācīja visam nepieciešamajam, lai es būtu labs darbarīks Dieva rokās, un drīz vien pienāca tā ilgi gaidītā diena, kad satiku savu treneri un mūs nosūtīja uz manu pirmo apgabalu.

Misionāru darbs patiešām izrādījās darbs, nevis misionāru atvaļinājums. Šķita, ka mūsu vadītāju prasības un gaidas no mums bija augstākas par iespējamo. Pirmo reizi taisnīgums un kalpošana kļuva man par pārbaudījumu un jūtamu slodzi. Mēs ar pārinieku centāmies darīt visu iespējamo, taču rezultātu nebija. Es sev jautāju: „Kāpēc es esmu šeit, ja mani pūliņi nepalīdz cilvēkiem nākt pie Kristus?” Es sapratu, ka ir nepieciešams kaut ko mainīt, taču nezināju, ko tieši. *Tomēr Dievs pacietīgi apmācīja mani rindīņu pēc rindīņas, kamēr es ieguvu daudz plašāku skatījumu un sapratni par Dieva ieceri cilvēkiem, kuriem mēs kalpojam.*

Lūgšanu laikā es bieži sajutu, ka Viņš vērsās pie mums līdzīgi tam, kā Viņš reiz teica Mosijas dēliem: „Ejiet starp . . . saviem brāļiem, un izplatiet Manu vārdu; tomēr jums būs būt pacietīgiem ciešanās un bēdās, lai jūs varētu rādīt tiem labus paraugus Manī, un Es padarīšu jūs par darbarīku Savās rokās daudzu dvēseļu glābšanai” (Almas 17:11). Pateicoties šādai garīgajai pieredzei, manas attiecības ar Dievu sāka nostiprināties, un es sāku uzticēties Viņam. Es sāku vairāk sajust Viņa

rūpes par mums, redzot, ka Viņš neļauj mūsu pārbaudījumiem būt lielākiem, nekā mēs spējam panest. Es redzēju, ka Viņam ir svarīgi ne tikai tas, cik mēs pagūsīm izdarīt mūsu kalpošanas laikā, bet arī par ko mēs kļūsim, pateicoties šai kalpošanai. Tā arī izrādījās atbilde uz mūsu jautājumu, kāpēc mums vienmēr trāpījās tie grūtākie uzdevumi, kurus mēs bieži nezinājām, kā izpildīt. Tādā veidā Viņš mums iemācīja pazemību. Viņš iemācīja mums atcerēties Viņu un vērsties pie Viņa pēc padoma katrā lietā. Mēs sākam labāk atpazīt

Romāns Cunskis

Dieva Gara ietekmi un pārstājām baidīties — rīkoties saskaņā ar Viņa pamudinājumiem un vadību.

Galū galā pienāca arī redzami rezultāti kalpošanā. Es sapratu, ka

ilgu laiku biju nepateicīgs kalps, tā kā nezināju visu plānu, kas man bija sagatavots, un ne vienmēr centos to uzzināt. „Un notika, ka kalps sacīja savam saimniekam: Kā tas nākas, ka tu nāci šurp, lai stādītu šo koku jeb šo koka zaru? Jo lūk, tā bija pati neauglīgākā vieta visā vīna dārza zemē. Un vīna dārza kungs sacīja viņam: Nemāci mani; es zināju, ka tā bija slikta zemes vieta, tāpēc es tev sacīju, ka es esmu kopis to ilgu laiku un tu redzi, ka tas ir atnesis daudz augļu” (Jēkaba gr. 5:21–22). Kad sāku šo apzināties, es sapratu, ka Dievs iemācīja mūs būt pateicīgiem. Tikai Viņš redz visu kopbildi un zina ne tikai to, kuru un kur atvest, bet arī par kādu darbarīku Viņš mūs padara Savās rokās. Dievs mūs bagātīgi svētīja ar panākumiem cilvēku atvešanā pie Kristus. Tagad es zināju, ka vienīgais, ko vajadzēja mainīt, lai atkal būtu laimīgs, bija mana sirds.

Atriezies mājās, es atskārtu, ka mīlošais Debesu Tēvs piepildīja solījumu, kas man tika dots manā misijas aicinājumā, sakot: „Kad jūs kalposiet Dievam, pie jums nāks lielas svētības un milzīga laime, kādu līdz šim nebijāt zinājuši.” Viņš turpina mani vadīt, mācīt un rūpēties par mani. Es esmu pateicīgs par to, ka Dievs mīl mūs tik ļoti, ka ļauj mums pārvarēt daudzas grūtības un pārbaudījumus, lai mēs varētu kļūt līdzīgāki Viņam un redzēt diženo pestīšanas ieceri Viņa acīm! Es zinu, ka Dievs zina visus mūsu pārdzīvojumus, un to, ka neviens notikums nav ārpus Viņa žēlsirdīgās ieceres iedarbības. Viņš ir Tas, Kuram es vēlos uzticēties itin visā, tāpēc ka tagad zinu, ka Viņš mūs nekad nepametīs un, sekojot Viņam, mēs uzvarēsim! (M&D 63:47). ■

MĪĻĀKĀ RAKSTVIETA

Svētie Raksti uzrunā mani

Jēkabs Senkāns, Baltijas misija, Rīgas 1. draudze

Es Baznīcā esmu kopš dzimšanas. Reliģijas seminārā studēju jau otro gadu. Šogad seminārā mēs studējam Veco Derību. Pirms sāku studēt seminārā, es Svētos Rakstus studēju reti un neregulāri.

Vecās Derības tekstus, bez semināra nodarbībām, man būtu ļoti grūti izprast. Semināra nodarbībās mēs pārrunājam stāstus, atbildam uz jautājumiem, kā arī uzdodam tos jautājumus, kas mums radušies, studējot individuāli. Caur to grāmatas stāsti atdzīvojas, un es varu saprast, kādas mācības Dievs gribēja mums nodot caur šiem stāstiem.

Viena no pēdējām mācībām, kura ļoti ir stiprinājusi manu liecību, ir par Jāzepu. Par to, ka, neskatoties uz grūtībām un pārbaudījumiem, ja vien paliekam uzticīgi Dievam, pēc tam nāks lielas svētības, kā tas bija Jāzepam. Vīspirms brāļi gribēja nogalināt Jāzepu,

Jēkabs Senkāns

taču vēlāk pārdeva viņu verdzībā. Tad Jāzepe tika nepatiesi apsūdzēts un ieslodzīts cietumā. Taču caur to visu Dievs padarīja Jāzepu par otru varenāko cilvēku Ēģiptē un izglāba gan ēģiptiešus, gan arī Jāzepe ģimeni no bada.

Studējot seminārā, es esmu saskatījis kopīgu mācību, kura ir visos Svētajos Rakstos. Es zinu, ka tad, kad cītīgi studēju Svētos Rakstus, mācos un dzīvoju saskaņā ar Dieva vārdiem, es saņemu svētības no Dieva. Es jūtu, ka Dievs mani mīl. Jēzus Kristus vārdā, āmen. ■

Redakcijas vārdā

Latvijas ziņu sadaļa tiek izdota reģiona prezidija vadībā. Šis sadaļas dažādās rubrikas — „Vietējās ziņas”, „Vietējo pēdējo dienu svēto baltis”, „Mīļākā rakstvieta”, „Centīsimies līdzināties Jēzum”, „Kā es uzzināju”, „Mana misijas pieredze”, „Vēstures lappuses”, „Atsauksmes” — atbilst Latvijā dzīvojošo draudzes locekļu garīgajām vajadzībām, un tiek veidotas no materiāliem, kas atsūtīti no visām vietējām draudzēm.

Tāpēc Ziņu sadaļas redakcijas kolēģija aicina jūs, mūsu lasītājus, dalīties savās garīgajās pieredzēs, nosūtīt šo informāciju uz tālāk norādītajām elektroniskajām adresēm: velga@latnet.lv vai kharlamovamv@ldschurch.org. Pateicoties jūsu aktivitātei, mēs ceram, ka šīs sadaļas lappusēs parādīsies saistoši materiāli un ka vietējie Baznīcas locekļi varēs uzzināt par interesantiem notikumiem un pasākumiem, saviem brāļiem un māsām, kuri dzīvo dažādos valsts nostūros, — par to, kā viņi pielieto evaņģēliju savā dzīvē. ■